

Sygn. akt II CSK 662/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa H. M.
przeciwko Szpitalowi [...] w P. oraz P. [...] Spółce Akcyjnej w W.
o ustalenie i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 26 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł swój wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

O spełnieniu przesłanki oczywistej zasadności skargi można mówić jedynie wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiste naruszenie powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jure, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2012 r., III SK 11/12, nie publ.). Skarżący, motywując przesłankę oczywistej zasadności, dokonuje własnej interpretacji stanu faktycznego sprawy podjął polemikę z przyjętymi przez sąd drugiej instancji - na podstawie opinii biegłych - ustaleniami. Należy zatem przypomnieć, że prawidłowość ustaleń faktycznych zasadniczo leży poza kognicją Sądu Najwyższego (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Okoliczności wskazane przez skarżącego nie usprawiedliwiają oceny przedstawionej skargi jako oczywiście zasadnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).